

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

«Γράφουμε τότε ελοι ανώνυμα», είπε άλλος.

«Έτσι χάνεται η άτομικότητα. Τò όνομα είναι ή δύναμη· εγώ θά γράφω πιά με τόνομά μου», είπε ό Νίκος.

«Μά έτσι λείπει τò μυστήριο, πού επιδάνεται», είπε ό Ταγχιόζερ.

«Η άτομικότητα επιδάνεται», φώναξε ό σγουμπός.

«Θά αποκλειστεί κ' ή επιστήμη;» ρώτησε ό Βελαδράπας.

«Η Θάλεια με σκούντησε.

«Όπου δέν έχει σκέση με την τέχνη.»

«Μά στην εποχή μας τέχνη κ' επιστήμη — τί λές, Νίκο;»

«Ο Νίκος είχε ξεχαστεί.

«Η ποιήση τού μέλλοντος θά είναι επιστημονική», απάντησε ό σγουμπός κι ό Βελαδράπας σύχασε.

Η Θάλεια τούς έρριχνε ματιές ελη την ώρα και γύριζε και κοίταζε κ' έμένα σά να μου έλεγε: «Βλέπεις πού δέν ήθελες νάρθεις;» Περισσότερο όμως κοίταζε την Κλεαρέτη φυλάγοντας τις στιγμές πού εκείνη δέν την πρόσεχε. Μά κ' ή Κλεαρέτη δέν κοίταζε λιγότερο τη Θάλεια κι εταν ή μιά έπιανε την άλλη, γυρίζανε κ' οι δυο τά μάτια άλλου.

«Δές πόσες κορδέλες έχει άπάνω της, πώς είναι τά μαλλιά της· κοίτα τι φτερά έχει βάλει στο καπέλο της, τί παπουτσάρες πού φορεί», βρήκε την περιστάση να μου μουρμουρίσει ή Θάλεια διάφορες στιγμές πού συζητούσαν οι άλλοι.

Κ' εΐταν αλήθεια παράξενα ντυμένη αυτή ή Κλεαρέτη. Φορούσε ένα πράσινο φόρεμα μ' ένα σωρό κόκκινα φιογκάκια, πλατύ καπέλο με φανταχτερά φτερά και τά ποδήματά της εΐταν καταλασπωμένα. Καθότανε άμύλητη ελη την ώρα κοιτάζοντας τον έναν και τον άλλον κι άκουμπώντας τον άγκώνα στην καρέκλα τού αδερφού της, καθώς τονέ νόμιζα τον Κλεαρέτη. Έκεινο πού μου έκαμε λιγάκι ένιψωση, εΐταν πώς δέν τού έμοιαζε καθόλου. Έκεινος μαυριδερός νόστιμος νέος, τούτη άσπρη, ξανθή σχεδόν και τρομερά άχαρη. Η χλωμάδα τού πρωτώπου της, τά μαλλιά της, τά χτενισμένα άλά Κλεό, πού της κρεμόντανε στά μάγουλα και τά ξέθωρα και βαθουλά της μάτια σέ κάνανε να μην μπορείς να την κοιτάξεις. Κι ώστόσο έβλεπα τά μάτια ελωνών τριγύρω της· να τί θωρούνε μ' εύχαρίστηση, τόσο πού ή Θάλεια, αν και καταφρονούσε αυτόν τον κύκλο, φαινότανε πώς πειραζότανε λιγάκι πού την προσέχανε λιγότερο από την Κλεαρέτη.

«Πρέπει λοιπόν νάρχίσουμε να τομάζουμε ύλη», είπε πάλι ό Βελαδράπας.

«Εγώ άγριο τελιώνω τη μελέτη για τò Μποτισέλι», είπε ό σγουμπός.

«Κ' ή Ίπολύτα μάς έδωσε κιόλα ένα ποιήμα», είπε ό Ταγχιόζερ πού φαινότανε σά μισσαναγνωρισμένος διευθυντής τού περιοδικού.

«Πού είναι το; Δέν τ' έχεις έδω να τ' ακούσουμε;» ρώτησε ό Βελαδράπας και τεντώθηκε.

«Η Θάλεια με ξανασκούντησε.

«Έλα, Ίπολύτα, διάβασέ το», εΐπαν κι άλλοι.

«Άς τò διαβάσει ό Ίπολύτος· εγώ έχω άθλια άπαγγελία», άνοιξε τέλος τò στόμα της ή ποιήτρια κοκκινίζοντας.

«Όχι, έσύ διάβασέ το· δικό σου είναι», είπε ό Κλεαρέτης κ' έδγαλε από την τσέπη ένα τετράδιο.

«Η ιδέα είναι δική σου», ξαναεΐπε κείνη.

«Έσύ τ' γραφεις», της εΐπε ό Κλεαρέτης.

«Έμπρός, ποιήτρια, διάβασέ το σύ», φώναξε ό Νίκος.

«Η Θάλεια δέν μπόρεσε να μη γελάσει κι ό αδερφός της την άγριοκοίταξε.

Τò διάβασε ό Ίπολύτος. Σά φιλοσοφικό πού εΐπαν ελοι τους πώς εΐταν, ή Θάλεια και γώ δέ νιώσαμε τίποτε. Τον τίτλο μόνο *Μελιούρη* κ' ένα σωρό όνόματα άκούσαμε κοντά στη θέληση και τη δύναμη, στη Σοφία και τη Σκέψη, τη Διαιώνιση και την Έξέλιξη· αυτούς και φίδια, σφυριά και κούταρα, Άδες και Σύμπαντα, Τιτάνες και Τιτάνιες και τò γύρισμα ή έπωδò πού τò λένε: Ό Ρούθ, βάρα τò τύμπανο, ό Όμπερον, ρίγνε άμμο στην κλεψύδρα.

«Με αυτό θάρχίσουμε», εΐπε ό Ταγχιόζερ παίροντας τò τετράδιο από τον Κλεαρέτη. «*Μελιούρη* με μεγάλα στοιχεία στην πρώτη τη σελίδα. Ωραίο τίτλος. — Από τά μάρμαρα τού πόνου», διάβασε παρακάτω στέ χερόγραφο.

«Από τò μούρμουρο τού πόνου», τονέ διόρθωσε ή Κλεαρέτη.

«Βρήκες καλά τον τόνο στέ ρυθμό και στη γλώσσα, Ίπολύτα», της εΐπε ό Νίκος κοιτάζοντάς τηνε στέ μάτια. «Κρίμα πού δέν τ' γραφεις γερμανικά.»

«Στη γλώσσα έχι δέν είμαι σύμφωνος», πετάχτηκε ό Βελαδράπας. «αν άρχίσουμ' έτσι, θά φτάσουμ'ε στην καθάρεβουσα.»

«Εΐπαμε, στη γλώσσα ελευτερία. Κιθένας άς τη γράφει σύμφων με τò αίστημά του. Οι κανόνες είναι σχολαστικισμοί!», φώναξε ό σγουμπός και ξανάσκυψε στέ βιβλίο του.

«Πολύ όραία! Να πέσουμ'ε στην άναρχία;» άναψε ό Βελαδράπας και μαζι του ή γλωσσική συζήτηση.

Οι γνώμες εΐτανε τόσο άνάκατες και χωρισμένες, πού δέν μπορούσα να πάρω κάδο μες τò θόρυβο. Η Θάλεια εύτυχώς θυμήθηκε πώς την καρτερούσανε στέ σπίτι κι άδραξε τò Βελαδράπα από τò χέρι:

«Άσε τις κουθέντες τώρα· περιμένει ό μπαμπάς.» Τρόμαξε να τονέ σηκώσει.

«Θά μείνεις;» ρώτησε ό Βελαδράπας τò Νίκο.

Έκεινος κοίταξε μιá στιγμή την Κλεαρέτη κ' έπειτα τη Θάλεια. Τόσο έπιδειχτικά πού ή Θάλεια κοκκίνησε και χαιρετώντας ελους μ' ένα κούνημα τού κεφαλιού έτρεξε στην πόρτα. Ό Νίκος έκαμε να

(*) Κοίταξε άριθ. 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451 και 452.

σηκωθεί, μὰ εἴτην ἀργά.

Ὁ Βελαδράπας εἶτανε θυμωμένος μὲ δλους : « Ἐ, καλὰ δὲν τοὺς τάπα ; Δὲ βαστιοῦνται. Γίνονται ὄργανα τοῦ Κλεαρέτη, ποὺ θέλει νὰ ἐκμεταλλεῦται τὸ περιοδικὸ καὶ νὰ τοσπώνει συντρομὲς στὴν Αἴγυπτο. Γι' αὐτὸ φοδᾶται τὴν καθαρὴ δημοτικὴ », ἀρχισε σὰ βγάκαμε στὸ δρόμο.

« Τὴν εἶδες τί σουρουκλεμὲ σοῦ εἶναι ; Νὰ τῆς φαίνεται πὼς εἶναι κι' ὁμορφῆ ! Δὲν πιάνει νὰ ράφει τὸ φουστάνι τῆς, ποὺ εἶνε καταξυλωμένο καὶ τὸ κρατεῖ μὲ καρφίτσες, μὰ θέλει νὰ μοῦ γράφει ποιήματα », ἀρχισε σύνωρα κ' ἡ Θάλεια ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆ μεριά.

« Ἄν εἶν' ἔτσι, δὲ θὰ λάθω μέρος. Γράφω καλύτερα στὸ Σύμπαν », μουρμούριζε ὁ Βελαδράπας. « Λέτε νὰ τὰ γράφει μοναχὴ τῆς ; Δὲν πιστέβω ἐκεῖνος τῆς τὰ γράφει. Δὲν εἶδατε πὼς μαλλώνανε ; Ὁ ἕνας ἔλεγε τᾶλλονοῦ : δικό σου εἶναι », ξακολούθησε ἡ Θάλεια.

« Μαζὶ τὰ γράφουν », εἶπε ὁ Βελαδράπας : « Ὁ Κλεαρέτης δὲν μπορεῖ νὰ γράφει στίχους : δίνει τὴν ἰδέα μόνο καὶ τὰ γράφει ἡ Ἰππολύτα. »

« Δὲ ντρέπεσαι ! Αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλει λόγο ἀπ' τὸ σῶμα τῆς καὶ θὰ γράφει καὶ ποιήματα. Ἐκεῖνος τὰ γράφει καὶ θέλει νὰ τὴν περνᾶ κι αὐτὴ γιὰ λόγια. »

« Ἄδερφός τῆς εἶναι ; » ρώτησα.

Ἡ Θάλεια γέλασε : « Τί ἀδερφός τῆς, καλέ ; Ἀρρεθωνιαστικός τῆς. Λένε δηλαδὴ, μὰ δὲν πιστέβω. Δὲν τοὺς εἶδατε πὼς καθόντανε ; Δὲν εἶδατε ξετσιπωσιά ! »

« Κ' ἔχουν τὰ ἴδια ὀνόματα ; » ρώτησα.

« Εἶναι ψευδώνυμα », εἶπε ὁ Βελαδράπας.

« Ἀπὸ ποῦ εἶναι ; »

« Ἀπὸ τῆ Σμύρνης, λέει » εἶπε ἡ Θάλεια.

« Ὁ Κλεαρέτης : αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὴν Πόλη », εἶπε ὁ Βελαδράπας.

« Εἶτανε γκουβερνάντα στὴν Ὀδησσὸ κι ἀπὸ κεῖ τὴν ἔκλεψε κείνος καὶ γυρίζουνε μαζὶ καὶ ζήτηανέδου. »

« Πιὸς σοῦ τάπε αὐτά ; » θύμωσε ὁ Βελαδράπας. « Τί θὰ πει τὴν ἔκλεψε ; Ὁ Κλεαρέτης γυρίζει στὰ κέντρα τοῦ ἑλληνισμοῦ μὲ τὰ βιβλία του κι ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδων. Ὅταν πέρασε ἀπὸ τὴν Ὀντέσσα τὴ γνώρισε σ' ἕνα ἑλληνικὸ σπίτι ποὺ εἶτανε δασκάλα. »

« Τί δασκάλα ! Γκουβερνάντα εἶτανε. Φαίνεται », τὸν ἔκοψε ἡ Θάλεια.

« Δασκάλα τῆς μουσικῆς : παίζει ἔχταχτο πιάνο. Λοιπὸν ἐκεῖ γνωριστήκανε καὶ παντρεψτήκαν. »

« Δίχως παπά », γέλασε ἡ Θάλεια.

« Δίχως παπὰ βέβαια : μοντέρνος γάμος. »

Ἡ Θάλεια γέλασε πιδ δυνατά.

« Δὲ φταῖς ἐσὺ, φταῖω ἐγὼ ποὺ σὲ φέρνω σὲ ἀνθρώπους », τῆς εἶπε ὁ Βελαδράπας. « Δὲ σ' ἀφίνω νὰ κάθεται μὲ τὴ μιμὰ καὶ μὲ τὴν Πάναγιώτα στὴν κουζίνα. »

Κόντεψε νὰ πιαστοῦνε στὰ χέρια. Βριζόντανε ἔσο ποὺ φτάσαμε στὴν πόρτα τους. Τοὺς ἄφισα ἐκεῖ κ' ἔφυγα.

6

Ὅταν πῆγα τὴ νύχτα ἀργὰ στὸ σπίτι μου, βρήκα στὸ τραπέζι μιὰ σημείωση τοῦ Νίκου. Μοῦ ἔγραψε νὰ πῶ σὲ δπιον ἔρθει καὶ μὲ ρωτήσει γι' αὐτὸν πὼς δὲν τον εἶδα ἐλότεια ἀπόταν ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Περισσότερα θὰ μοῦ πει σὰ μὲ σμίξει. Εἶδα κιόλας πὼς ἔλειπε ἡ βαλίτσα του καὶ τὰ ρούχα του ἀπὸ τὸ ντουλάπι. Δόξασα τὸ Θεὸ ποὺ τὸν ξεφορτώθηκα κ' ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα.

Τὸ πρωῒ, ἄμα σηκώθηκα καὶ πῆρα νὰ ντυθῶ, ἄκουσα νὰ χτυπᾶ βιαστικὰ ἡ πόρτα μου. Ντύθηκα γλήγορα καὶ πῆγα καὶ τὴν ἄνοιξα. Ξαφίστηκα σὰν εἶδα τὴν ξαδέρφη μου, τὴν ἀδερφή τοῦ Νίκου.

« Ποῦ εἶναι ; Πές μοῦ γλήγορα τί κάνει ; » φώναξε χυμώντας μέσα.

« Πιὸς τί κάνει ; » ρώτησα.

« Ὁ Νίκος. »

Γέλασα.

« Μπράβο σοῦ, γελᾷς κιόλα. Νὰ μ' ἀφίσεις ἄπνη ὅλη νύχτα, καταμόναχη στὸ ξενοδοχεῖο ! Πῆγα νὰ τρελλαθῶ ὅσο νὰ ξημερώσει. Καλὰ, δὲν ἦρθες σταθμὸ, δὲν ἐρχόσουν ἀνε ψὲς τὸ βράδι στὸ ξενοδοχεῖο ; »

Ἀπάνω κάτω κατάλαβα τί ἔπρεξε, προτοῦ μοῦ ξηγήσει πὼς μοῦ τηλεγράφησε νὰ πάω νὰ τὴν πάρω στὸ σταθμὸ κι ἀφοῦ δὲ μὲ βρήκε κεῖ, κίνησε κ' ἦρθε σπίτι μου καὶ μοῦ ἄφισε σημείωση νὰ πάω νὰ τὴν ἔβρω στὸ ξενοδοχεῖο.

Δὲν μποροῦσα πιδ νὰ τῆς κρύψω τίποτε, μάλιστα σὰ μοῦ διηγήθηκε πὼς ὁ Νίκος, ἀφοῦ δὲν πῆγε καλὰ τὸ ἐμπόριο τῶν κρασιῶν τοῦ Ζαμπακιδῶ, ἔγραψε στὸν πατέρα του πὼς θέλει νὰ γυρίσει σπίτι του, νὰ κάμει τὸ δικηγόρο ἐκεῖ στὸν τόπο ἢ νὰ βρεῖ καμμιά ἄλλη θέση, καὶ τοὺς γύρεψε τὰ ἔξοδα τοῦ γυρισμοῦ. Ὁ πατέρας του, ἀφοῦ εἶτανε κ' ἐκλογὲς κιόλας, δανείστηκε καὶ τοῦ τᾶστελε ἀμέσως γιὰ νᾶρθει γλήγορα νὰ ψηφίσει κ' ἔτσι ἂν πτύχει ὁ βουλευτὴς τους νὰ τὸν διορίσει. Ἐκεῖ ὁμοῦ ποὺ καρτεροῦσαν τὸ Νίκο, λάβανε γράμμα του πὼς ἦρθε στὴν Ἀθήνα κρυολογημένος βαριά κ' ἔπεσε στὸ στρώμα. Τοὺς γύρεψε ἑκατὸ δραχμὲς, τοῦ τίς στείλανε ἀμέσως καὶ μνημόσανε τῆς ἀδερφῆς του ποὺ εἶτανε στὸ Ἀνάπλι μὲ τὸν ἀντρα τῆς, νᾶρθει νὰ τοὺς γεροκομήσει. Ἔτσι ἔφυγε κι αὐτὴ τὴν ἄλλη μέρα. Μοῦ τηλεγράφησε ἐμένα κι ἀφοῦ δὲ μὲ βρήκε στὸ σταθμὸ, πῆγε στὸ δρόμο καὶ στὸν ἀριθμὸ ποὺ τῆς γράψανε πὼς κάθεται ὁ Νίκος. Ἐκεῖ ὁμοῦ ἔμαθε πὼς δὲν κάθεται κανένας Νίκος. Κ' ἔτσι ἔπρεξε στὸ δικό μου σπίτι ὅλη νύχτα.

Τὴ συμβούλεψα νὰ τηλεγραφήσει στοὺς γονιοὺς τῆς πὼς ὁ Νίκος εἶνε καλύτερα καὶ νὰ γυρίσει γλήγορα στὸν ἀντρα τῆς, ἀφοῦ μάλιστα μοῦ εἶπε πὼς ὁ ὑπομοιράρχος δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφίσει νᾶρθει. Θυμωμένος καθὼς εἶτανε μὲ τὰ πεθερικά του, ποὺ δὲν τοῦ πλερώνουν αὐτουνοῦ τὸν τόκο, παρὰ ξοδέδου ἀδικα γιὰ τὸ γιό τους.

« Νὰ πάω πίσω, δίχως νὰ δῶ τὸ Νίκο ! Αὐτὸ δὲ γίνεται. Σὰν κ' ἔχω ἄλλον ἀδερφὸ ἀπ' αὐτόν ; Ἐχω δυὸ χρόνια νὰ τονὲ δῶ ; μοῦ εἶπε καὶ δακρῖσανε τὰ μάτια τῆς. »

«Σου περισσέβει κάνα είκοσπεντάριχο,» τή ρώτησα.

«Γιὰ τί;» μού εἶπε.

«Γράψε του πῶς θέλεις νά τόνε δεῖς νά τοῦ τῶ δώσεις και τότε θά τρέξει νά σέ βρεῖ ὁ ἴδιος.»

«Μὴν τὰ λές αὐτά», μού ἀπάντησέ, «δὲν εἶναι τέτιος ὁ Νίκος. Μπορεῖ νά κάνει τρέλεξ, καθὼς ὅλοι οἱ νέοι, μὰ ἐμένα μ' ἀγαπάει. Νάχα μαζί μου νά σοῦδειχνα τὰ γράμματα, πού μοῦστελνε ἀπ' τῆ Γερμανία.»

Μὰ σέ λίγο τὰ ξέχασε αὐτά κι ἄρχισε νά μού παραπονιέται πῶς ὁ Νίκος δὲ φέρθηκε καλά νά μὴ πάει νά ψηφίσει στίς ἐκλογές. Ὁ βουλευτής του; θά πιτύχει και θά τὸν διόριζε, ἂν πήγαινε νά ἐνεργήσει κι αὐτὸς σάν τοὺς ἄλλους δικηγόρους. Ἐπειτα δὲν ἔκαμε καλά νά γελάσει και τῆ μάννα του. Τῆς ἔγραψε πῶς τόσο τὴν πόνεσε πού δὲ βλέπει τὴν ὥρα νά γυρίσει νάβρει παρηγοριά στὰ μάτια τῆς. Καὶ τώρα νάβρει νά κάθεται δῶ και νά τῆς παίζει τέτιες ἱστορίες, νά τῆ βάζει σὲ ἀνησυχία πῶς εἶναι βαριά ἄρρωστος!

«Βλέπεις λοιπόν», τῆς εἶπα, «και σὺ θέλεις νά τονέ δεῖς.»

Ὅμως στάθηκε ἀδύνατο νά τὴν καταφέρω νά φύγει. Μὲ βίασε, μού ἔπεσε στὰ πόδια νά τῆς βρῶ τὸ Νίκο. Μιά θύμωνα, μιά τῆ λυπόμουνα. Μὰ νά ξανάμπλέξω μὲ τὸ Νίκο μιά και τὸν ξεφορτώθηκα!

«Τώρα δὲν μπορούμε νά τὸν ἐβρουμε», τῆς εἶπα. «νὰ σέ πάω στὸ ξενοδοχεῖο σου και τὸ μεσημέρι, σάν ἔβγω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, ἔρχουμαι και σὲ παίρνω και πάμε.»

Τὸ δέχτηκε μὲ χίλια βάσανα. Στὸ γραφεῖο μου συλλογιζόμουνα ὅλη τὴν ὥρα ἃ δὲν εἶτανε καλύτερα νά τὴν παρατήσω και νά μὴ γυρίσω. Μὰ πάλι μού φάνηκε πολὺ βαρὺ, και πῆγα και τὴν πῆρα. Τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ γυρίσαμε πρῶτα στὰ καφενεῖα, πού ἤξερα πῶς πηγαίνει ὁ Νίκος, τὴν πῆρα και πῆγαμε και καθίσαμε στὴν μπέρα πού μαζεθόντανε οἱ λόγιοι. Διάλεξα ἕνα ἀπόμερο τραπέζι πού νά μὴ φαίνεται ἀπὸ τὴν πόρτα κ' ἔτσι ἐλπίζα νά τὸν πιάσω τὸ Νίκο στὴν παγίδα. Ὁ σγουμπὸς μὲ τὰ γυαλιὰ και μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι, ἡ Ἰπολύτα, ὁ Θέμις, Φλοίσθος και δυὸ ἄλλοι ἀκόμα ἦρθαν και καθίσανε στὴν ἄκρη πού καθόνταν και τὴν περασμένη μέρα.

«Νὰ οἱ φίλοι τοῦ ἀδερφοῦ σου», εἶπα τῆς ξαδέρφῆς μου δείχνοντάς τους.

«Μ' αὐτοὺς πηγαίνει;» ἀναστέναξε ρίχνοντας θλιβερὲς ματιὰς ἀπάνω τους. «Κ' ἐκεῖνη ποιά εἶναι;

«Μιά μεγάλη ποιήτρια. Μὰ ἄσ' τὴν αὐτὴ και πρόσεχε στὴν πόρτα. Μὴν πεταχτεῖς σάν τονέ δεῖς νά μπεῖ. Ἄσ' τονε νά ζυγώσει στὸ τραπέζι ἐκεῖ κ' ἔπειτα σήκω πιάσ' τον ἄξαφνα.»

Κατάστρωσα τὸ σκέδιο ἔτσι, ὥστε ἅμα θά σηκωνόταν αὐτὴ νά πάει στὸ Νίκο, νά πεταχτῶ ἐγὼ νά φύγω. Πιλέρωσα κιόλας, πῆρα μιά ἐφημερίδα και τὴν κρατοῦσα μπροστά μου και περίμενα. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε κι ὁ Νίκος δὲ φαινότανε.

«Κεῖνος δὲν εἶναι!» τινάχτηκε μιά στιγμὴ ἡ ξα-

δέρφῆ μου και μού ἔδειξε ἕνα νέο πού μπήκε μέσα και τράβηξε ἴσα στὸ ποιητικὸ τραπέζι.

Γελάστηκε ἀπὸ τὸ ξουρισμένο τὸ μουστάκι του. Τῆς τὸ εἶχε γράψει ἡ μάννα τῆς πῶς ὁ ἀδερφοῦς τῆς ἔκαμε κι αὐτὴ τὴν πράξη. Τῆς ξήγησα πῶς ὁ Νίκος ἄφισε ὄχι μόνο τὸ μουστάκι του, μὰ και τὰ γένια του.

Ἐγυρε ἀπογοητευμένη στὸν καναπέ. Ἐγὼ κοίταξα τὸ νέο πού εἶχε σιμώσει στὸ τραπέζι. Κρατώντας τὸ καπέλο του στὸ χέρι, ἔσιεσε μὲ μεγάλωπρηπη ἡρεμία τὰλλα τὰ τραπέζια και στάθηκε ὀρθὸς μπροστά στὴν Ἰπολύτα. Οὔτε κι ἅμα χαιρέτησε δὲν ἔσκυψε. Τὸν ἔβλεπα ἀπὸ τὸ πλευρό. Τὰ ὀρθὰ μαλλιὰ του, τὸ ψηλὸ του μέτωπο, ἡ μακριὰ καμπυλωτὴ μύτη του μού θυμήσανε μιά εἰκόνα, τοῦ Σίλλερ θαρρῶ, πού εἶχε κρεμασμένη στὴν κάμρα του ὁ Νίκος κ' ἡ Μαρία δὲν μπορούσε νά τῆ δεῖ. Ἦθελε νά τὴν πετάξει ἀπὸ κεῖ! τόσο δὲν τῆς ἄρεσε τὸ μάτι του, πού κοίταζε ἀγριωπὰ στὸ μάκρο, κ' ἡ περιγελαστικὴ σούφρα στὰ χεῖλια του. Παρόμια ἐντύπωση μού κάνανε και μὲνα τὰ χεῖλια αὐτοῦ τοῦ νέου. Κι ὡστόσο εἶταν ἕμορφος, πολὺ ἕμορφος. Εἶχε ἕνα μαντῆ ἀναρριχτὸ ἐπιλωτὰ στίς πλάτες σὰ χλαρὺδα ἀρχαία κ' ἔστεικε πάντα ἀκίνητος. Κι ἅμα μιλοῦσε κατάφερνε νά μὴ σαλέβει τὰ χεῖλια, νά μὴ χαλὰ τὴν περιγελαστικὴ τους δίπλα. Καθὼς ἔμαθα ὕστερα ἀπὸ τὸ Βελαδράπα, εἶταν ἐκεῖνος πού ὑποψιάστηκα, ὁ νέος προφήτης πού εἶχα ἀκούσει πῶς ἦρθε ἀπὸ τὴν λυδικὴ ἔρημο νά κάμει ἐκεῖνο πού δὲν κάμει οἱ πρόδρομοί του, νά βάλει στὴ θέση τους ὅλους τοὺς ἔλληνες ποιητὲς ἀπὸ τὸν Ὅμηρο κ' ἐξῶθε.

Μὰ ὁ Νίκος δὲ φαινότανε. Δὲν ἐρχότανε κι ὁ Βελαδράπας κι ἄρχισα νὰνησυχῶ και γὼ περισσότερο ἀπὸ τὴν ξαδέρφῆ μου. «Ἄν πῆγε κεῖ!» στοχαζόμουνα και μὲ τὴν ἰδέα αὐτὴ δὲν μπορούσα νά καθίσω ἄλλο στὴν μπέρα.

«Ἄκουσε», εἶπα τῆς ξαδέρφῆς μου, «κάθισε σὺ ἐδῶ. Φοβοῦμαι μὴ πῆγε κάπου ἄλλοῦ ὁ Νίκος. Πάω νά δῶ ἐκεῖ και θά σοῦ τονέ φέρω, ἂν τονέ βρῶ. Ἐσὺ μείνε και καρτέρα δῶ. Μὴ φύγεις.»

Τράβηξα στὸ Βελαδράπα. Ὁ Νίκος εἶτανε κεῖ κ' ἡ Θάλεια μαζί τους.

Ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς ἀπόξω. Σὰ μὲ εἶδε πού μπήκα στὴν κάμαρα τοῦ ἀδερφοῦ τῆς, μού φάνηκε σὰ νά μὴν τῆς ἄρεσε.

«Μὲ συμπαθατε πού σὰς ἐνοχλῶ», τῆς εἶπα. «ἦρθα μονάχα γιὰ νά πῶ κάτι τοῦ ξαδέρφου μου.»

Ὁ Νίκος, σὰ νά κατάλαβε, ἔκαμε πῶς δὲν ἄκουσε τί εἶπα. Εἶχε ἕνα βιβλίο στὸ χέρι και τὸ ξεψύλλιζε.

«Μπορῶ κάτι νά σοῦ πῶ», τοῦ εἶπα και τὸν ἔπιασα ἀπ' τὸν ὄμο, δίχως νάψίσω τὸ καπέλο μου ἀπὸ τὸ χέρι.

«Ἰστερα μού λές», ἀπάντησε ξερὰ χωρὶς νά πάψει νά κουνιέται στὴν καρέκλα πού καθότανε και χωρὶς νά σηκώσει τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο.

«Εἶναι ἀνάγκη», τοῦ ξαναεἶπα.

«Ἀηδίες. Τὸ ξέρω τί θά μού πεις», ἀπάντησε πάλι στὸν ἴδιον τόνο.

«Καλά σ'ς λείει, ἀφίστε τις κουταμάρες τώρα. Τὰ λέτε κ' ὕστερα τὰ μυστικά σας», εἶπε κ' ἡ Θάλεια.

Ἔκαμα νὰ φύγω.

«Ποῦ πᾶς; Κάθισε νὰ βγοῦμε ὄλοι μαζί», μού φώναξε ὁ Βελαδράπας.

«Ποῦ ἀγαπᾶς νὰ πάμε; Δὲν εἶπαμε νὰ πιούμε τσάι ἐδῶ»; τὸν ἀποπήρε ἡ Θάλεια.

«Ἐσὺ τῶπες; ἐγὼ σ'ς εἶπα θὰ πάω στὴν μπίρα», φώναξε ἐκεῖνος.

«Σὰς περιμένουν κιόλα», εἶπα.

«Ποιοί εἶναι κεῖ»; ρώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Οἱ χτεσινεῖς».

«Κ' ἡ δεσποινίδα Κλεαρτέτου;» πετάχτηκε ἡ Θάλεια κοιτάζοντας μὲ χαμόγελο τὸ Νίκο.

«Κλεαρτέτη», τὴ διόρθωσε ὁ Νίκος.

«Κατὰ τὴ δική σας τὴ γραμματική», ξαναεἶπε ἡ Θάλεια.

«Ἐλα σήκω, Νίκο· πάμε νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε. Ἀῖριο θὰ φύγει ὁ Κλεαρτέτης. Πρέπει νὰ τοῦ τὸ πῶ ὀριστικά», εἶπε ὁ Βελαδράπας.

«Τὰ λέμε μὲ τὴν Κλεαρτέτη ποῦ θὰ μείνει. Τὴν ἔχει πληρεξούσιο», ἀπάντησε ὁ Νίκος.

«Ἐλα, ἄσε τάσεται· σήκω τώρα πάμε», τὸν σκούνησε ὁ Βελαδράπας καὶ πήρε τὸ καπέλο του.

Ἡ Θάλεια ἔτρεξε καὶ τοῦ τὸ ἄδραξε ἀπὸ τὸ χέρι. «Κάτσε κάτω, κάνε μου τὴ χάρη. Θὰ πιούμε τσάι ἐδῶ κι ἀπὸ κεῖ θὰ πάμε στὸ Σύνταγμα νὰ δοῦμε τὴν κίνηση. Κ' ἐσεῖς, παρακαλῶ —», γύρισε σ' ἐμὲ κ' ἔκαμε νὰ πάρει καὶ τὸ δικό μου τὸ καπέλο.

«Κι ἀπὸ τὸ Σύνταγμα στὴν μπίρα μὰ στιγμῆ», εἶπε ὁ Νίκος.

«Στὴν μπίρα δὲν ἔρχομαι· σ'ς τῶπα», φώναξε ἡ Θάλεια.

«Ἔχεις τόση ἀντιπάθεια στὴν Κλεαρτέτη»;

«Δὲ' μού ἀρέσει κι αὐτὴ καὶ κεῖνος. Δὲν εἶναι ἀνθρώποι καθὼς πρέπει κι ἂν ὁ Βελαδράπας δὲν πάψει νὰ τοὺς συναναστρέφεται, θὰ τὸ πῶ τοῦ μπαμπᾶ».

«Ἐξορτώσουμε, αὐτὸ θὰ κάνεις καλά. Ἐγὼ θὰ τοὺς φέρω καὶ δῶ νὰ σκάσεις, τῆς φώναξε ὁ Βελαδράπας.

«Δὲν κοιπιάζεις; Ἄ θές νὰ τοὺς πετάξω κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα».

«Τὴ ζηλέθεις ποῦ εἶναι ὠραία», τῆς εἶπε ὁ Νίκος δίχως νὰ γελάσει.

«Τὰ μούτρα της! Αὐτὴ νὰ ζηλέψω! Φτάνει μόνο τὸ χρῶμα της. Σὰ χλεμπόνα εἶναι!»

«Αὐτὸ τὸ χρῶμα εἶναι ἴσα ἴσα τὸ ξεχωριστό της. Σὰν εἰκόνα τοῦ Μποτισέλι».

Ἁ Βελαδράπας τὸν κοίταξε κι αὐτός, σὰ νὰ μὴν ἤξερε ἂν τὰ λέει στὰ σοβαρὰ ἢ μόνο γιὰ νὰ πειράξει τὴν ἀδερφή του.

«Ἀδικεῖτε τὸ γούστο σας, ἂν τὸ λέτε σοβαρὰ πῶς εἶναι ὠραία αὐτὸ τὸ τέρας», εἶπε κείνη.

«Πρόσεξες τὰ μάτια της; Εἶδες τὰ χέρια της; Καὶ νὰ τὴν ἀκουγες νὰ παίξει πιάνο. Αἰστάνεται τὸ Μπάχ σὰ γερμανίδα.

«Αὐτὴ, αὐτὴ;»

«Ναί, αὐτὴ καὶ πῶς μιλεῖ γιὰ τὴ φιλοσοφία!»

«Δὲν ξέρει οὔτε τὸ στόμα της νανοῖζει. Τὰ παπούτσια της πές της νὰ χαρεῖ», φώναξε ἡ Θάλεια κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴν κάμαρα.

«Μπορῶ νὰ πῶ κάτι τοῦ Νίκου;» ρώτησα τὸ Βελαδράπα.

«Ἐέρω τί θὰ μού πεις. Ἦρθε καὶ σὲ βρήκε ἡ Πολυξένη», μού εἶπε ὁ Νίκος ἀπότομα, σὰ βγήκε ἔξω ὁ Βελαδράπας.

«Ναί, θέλει νὰ σὲ δεῖ· τί νὰ τὴν κάνω;»

«Νὰ μὲ ξεφορτωθεῖς καὶ σὺ καὶ κείνη.»

Ἄναψα: «Ἐέρεις, δὲν ὑποφέρνεσαι. Ἄμα χρειάζεσαι κανέναν—» Ἀπὸ τὸ θυμὸ μου δὲν μπορούσα νὰ βρῶ λόγια.

«Ἄ! νὰ χαθεῖς», μού εἶπε καὶ μού γύρισε τὴν πλάτη.

Ἔκαμα νὰ χυμήσω ἀπάνω του. Μὰ ἡ Θάλεια ἄνοιξε τὴν πόρτα, κάνοντας τόπο τῆς ὑπερέτριας ποῦ ἔρχότανε πίσω μὲ τὸ δίσκο. Τὴν ἄφισα καὶ πέρασε κ' ἔπειτα πετάχτηκε εὐτὺς ἔξω. Καθὼς κατέβαινα τὴ σκάλα, ἀκουσα τὰ πατήματά της ποῦ τρέξανε κατόπι μου. Μοῦ φάνηκε σὰ νὰ μὲ φώναζε κιόλα κάποιος. Μὰ δὲ σταμάτησα.

Πήγα στὴν μπίρα καὶ πήρα τὴν ξαδέερφη μου καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὴ συνέβγαλα στὸ σταθμό. Ἐφυγε δίχως νὰ δεῖ τὸν ἀδερφέ της.

7

Μοῦ φαινότανε ἀπίστευτα ὅσα ἔβλεπα. Σὰ νὰ νειρεθόμουν. Ἡ Θάλεια, ποῦ κλαιγότανε τὸν ἀδερφό της, γιὰτὶ ἐμπλεξε μὲ τοὺς μαγκούφιδες, νὰ μπερδεφτεῖ ἡ ἴδια μ' ἕναν ἀπὸ δαύτους! Ἡ γνωστική, ἡ πραχτική, ἡ μετρημένη ἡ Θάλεια! Τί καρτερεῖ ἀπ' αὐτούς; Θέλει νὰ παίξει μοναχά; Μὰ τότε ἐγὼ τὴν παρανόησα τόσον καιρῶ; Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω, δὲν ἤθελα νὰ χάσω κἀθε ἐλπίδα. Τέλος πάντων κάτι εἶχα πλάσει καὶ γοῦ μὲ τὸ νοῦ μου καὶ δὲ μού ἄρεσε νὰ τὸ ἀφίσω νὰ μού γκρεμιστεῖ γιὰ νὰ διασκεδάσει μιὰ στιγμὴ μονάχα ὁ ξαδερφός μου. Ἐπειτα μοῦ φαινόταν πῶς τὸ εἶχα κιόλα χρεῖς καὶ πολλές φορές στοχάστηκα νὰ τρέξω νὰ τὰ πῶ ὅλα τῆς Θάλειας, νὰ τῆς φανερώσω πῶς εἶναι ὁ Νίκος. Μὰ δὲν ἔβρισκα τὸ θάρρος καὶ μού ρχότανε πάλι ἡ ἰδέα νὰ πάω καλύτερα στὴ μάννα της. Φανταζόμουν πῶς μόλις θὰ τὸ ἀκουγε, θάκλεινε εὐτὺς τὴν πόρτα της τοῦ Νίκου. Ὅμως δὲν μπορούσα νὰ τὸ ἀποφασίσω οὔτε αὐτὸ καὶ βρήκα εὐκολότερο νὰ πιάσω τὴν κουδέντα μόνο μὲ τὸ Βελαδράπα. Σκεδιάσα πῶς νὰ τοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, πῶς νὰ τὸν κάμω νὰ αἰστανθεῖ τὴ θέση μου καὶ τὴν τιμὴ τῆς ἀδερφῆς του.

Ὅταν τὸν βρήκα, μού ἔδωσε αὐτός τὴν ἀφορμὴ:

«Γιὰτὶ ἔφυγες ἔτσι ἐφές; Τί εἶχες μὲ τὸ Νίκο;» μού εἶπε.

Τοῦ δηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία.

«Δὲν τὸν νίθεις καὶ τὸν παρεξηγεῖς; τὸν μέτρας μὲ τὸ συνηθισμένο μέτρο», μού ἀπάντησε.

Μοῦ ἤρθε νὰ τοῦ δώσω μιὰ κατραπακιά, μὰ τὸν εἶδα τόσο σοβαρὸ, ποῦ τὸν ἐλυπήθηκα. Τὸν κοίταξα μονάχα μὲ χαμόγελο.

«Αὐτὸ εἶναι ἴσα ἴσα ἡ δύναμη τοῦ Νίκου, νὰ μπορεῖ νὰ κλωτσοπατεῖ τίς συνθήκας, νὰ μὴ ὑποτάσσεται σ' αὐτές», μοῦ εἶπε μὲ τὸν ἴδιο σοβαρὸ τόνο.

«Τί λές, βρέ;» θύμωσα στὸ τέλος· «νᾶρθει ἡ ἀδερφή του ἐπίτηδες γι' αὐτὸν καὶ νὰ μὴν πᾶει νὰ τὴ βρεῖ;»

«Τί ἡ Ἐκάβη, πρὸς αὐτὸν κι αὐτὸς πρὸς τὴν Ἐκάβη;» μοῦ ἀπάντησε γελώντας.

«Ἡ ἀδερφή του!»

«Ἡ ἀδερφή του, ναί. Τί κολοκύθια εἶν' αὐτά; Γκαὶ τοὺς γέννησε ἡ ἴδια μάννα; Αὐτὲς εἶναι ἀδυναμίες τῶν κοινῶν ἀθρώπων. Ἡ δύναμη εἶναι νὰ μπορεῖς νὰ τίς νικᾷς.»

«Νὰ μὴν εἶσαι δηλαδὴ ἄνθρωπος;»

«Νὰ εἶσαι ὑπεράνθρωπος.»

Θέλησα κάττι νὰ τοῦ πῶ, μὰ μὲ πῆρε μπροστά μὲ τὰ λόγια κι ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξηγεῖ μὲ ἔλο τὸ σοβαρὸ πὼς φυσικὴ συγγένεια δὲ θὰ πεῖ τίποτε. Ἡ μοναχὴ συγγένεια εἶναι ἡ κατ' ἐκλογὴ συγγένεια. «Τὸ ξέρω, ἔ, τι καὶ νὰ σοῦ πῶ δὲ θὰ μὲ νιώσεις, μιὰ καὶ δὲ διάβασες τὸ Γκαίτε», μοῦ εἶπε σὰν εἶδε πὼς τὸν κοίταξα χαμογελώντας.

«Ἄσ' τα αὐτά», τὸν ἔκοψα· «δὲ μοῦ λές, πήγατε φῆς στὴν μπέρα; Τοὺς κατάφερες;»

«Πήγαμε.»

«Ὅλοι σας;»

«Ναί.»

«Ἦρθε κ' ἡ Θάλεια;»

«Ἦρθε.»

Τὸν κοίταξα: «Θὰ μὲ συμπαθήσεις νὰ σοῦ πῶ ἕνα λόγο;» τοῦ εἶπα.

«Πῆς.»

«Δὲ βρῖσκεις πὼς δὲν ταιριάζει ἡ Θάλεια σ' αὐτὴ τὴ συντροφιά;»

«Ἀκούς καὶ σὺ αὐτὰ ποὺ λέει γιὰ τὴν Κλεαρρέτη; Ὡχ καημένε! Βλέπω πὼς ζεῖς καὶ σὺ αἰῶνες πίσω. Ἐπειτα ποιὸς τῆς εἶπε νᾶρχεται; Μοῦ κάνει χάρη κιάλας νὰ μὲ ξεφορτωθεῖ. Τὸ ξέρεις πὼς τὴ βαριέμαι.»

«Σὰ θέλεις ἄκου με», τοῦ εἶπα· «καλὰ θὰ κάμεις νὰ μὴν τὴν ξαναπάρεις μαζί σου· κι ἀκόμα —»

Δὲ μ' ἄφισε νὰ τελιώσω. «Σοῦ κάνω χάρη καὶ δὲν ξαναπάω καὶ γὼ μαζί τους. Μάλλωσα φῆς μὲ ἔλους.»

«Καὶ μὲ τὸ Νίκο;»

«Καὶ μ' αὐτόνε», μοῦ εἶπε καὶ μοῦ δηγήθηκε τὸ γλωσσικὸ καθγά τους.

Τὸ ἄλλο τὸ βράδι δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ νὰ μὴν περάσω ἀπὸ τὴν μπέρα καὶ νὰ ρίξω μέσα μιὰ κρυφὴ ματιά. Τὸν εἶδα ποὺ καθότανε πάλι στὸν κύκλο ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ Θάλεια καὶ τὴν Κλεαρρέτη. Κι ὁ Νίκος ἀντίκρυ τους. Ἐφυγα γοργὰ νὰ μὴ μὲ δοῦνε.

Πῆγα στὸ τόπο μου γιὰ νὰ ψηφίσω μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ξανάρθω στὴν Ἀθήνα. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ μείνω καὶ γύρισα σὲ λίγες μέρες. Δυστρὲς φορές κίνησα νὰ πάω στοῦ Βελαδράπα, μὰ δὲν κατάφερα νὰ φτάσω ὡς τὴν πόρτα του. Καὶ κείνος, μὲν ξέροντας ἴσως πὼς γύρισα, δὲν ἤρθε νὰ μὲ βρεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΛΩΣΗ

Παρακαλοῦμε ὄσους καθυστεροῦνε τὴ συντρομὴ τοῦ 1911 νὰ μᾶς τὴ στείλουν. Πολλοὶ χρωστᾶνε κι ἀπὸ περασμένα χρόνια, δυὸ καὶ τρία καὶ περισσότερα. Σ' αὐτοὺς λοιπὸ διπλὰ καὶ τὰ παρακάλια μας. Πρέπει νὰ λογαριάσουν οἱ φίλοι πὼς ὁ «Νουμᾶς» βγαίνει μὲ χίλια δυὸ βάσανα καὶ μὲ χίλιους δυὸ κατατρεγμούς. Οὔτε τὰ ρούβλια ποὺ τσαμπουνάει ὁ Μιστριώτης, οὔτε οἱ στερολίτες καὶ τὰ ναπολεόνια μᾶς ἔρχονται μὲ τὸ σωρό. Λιγοστὰ ὅλα τους καὶ μετρημένα—καὶ μὲ τὸ σταγονόμετρο. Μοῦνη λοιπὸ **Ουετικὴ** ὑποστήριξη εἶναι ἡ **χρονιάτικη συντρομὴ**. Σὰ δὲν ἔρχεται κι αὐτὴ ταχτικά, πὼς θὰ βγεῖ τὸ φύλλο; Μὲ ἀγέρα;

Εἶναι καὶ κάττι ἄλλο. Ὁ «Νουμᾶς» ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες μπαίνει στὰ ΔΕΚΑ χρόνια. Τὶς **Δεκαετηρίδες** συνειθίζουμε νὰν τίς γιορτάζουμε. Ἄς τὴ γιορτάσουμε λοιπὸν καὶ μεῖς. Ἀντὶ εὐκὲς καὶ δῶρα, ἄς μᾶς στείλουν οἱ φίλοι ὅ, τι μᾶς χρωστᾶνε. Ἐτσι θὰ δεῖξουν **Ὀυσιαστικά** πὼς ἐχτιμοῦνε τὸν ἀγῶνα τοῦ «Νουμᾶ» καὶ τοὺς ἀγῶνες του γιὰ νὰ φτάσει στὰ δέκα χρόνια.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ κ. Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

πουλιούνται στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ»

Γιὰ τὴν πατρίδα — Ἡ καρδιὰ τῆς Βασιλοπούλας (ἐκδοσὴ λούσου, δεμένη, μὲ εἰκονογραφίες τοῦ κ. Ν. Λύτρα καὶ τῆς κ. Σ. Λασκαρίδη) Δρ. 3,50.

Παραμῦθι χωρὶς ὄνομα (ἐκδοσὴ λούσου κτλ) μὲ εἰκονογραφίες τοῦ κ. Δ. Κωνσταντινίδη. Δρ. 3,50.

Τὸν κειρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου (τόμοι 2, δεμένοι κτλ. μὲ εἰκονογραφίες τοῦ κ. Δ. Κωνσταντινίδη) Δρ. 4,50. — Ὁ κάθε τόμος γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ μὲ 25 λεπτὰ παραπάνου γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

ΤΑ ΠΙΟ ΓΕΡΑ

κομψὰ καὶ φτηνὰ παπούτσια, σὲ ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἀμερικανικὰ σχήματα, θὰ τὰ βρῆτε στὸ κατάστημα τοῦ κ. ΑΛΚ. ΣΤΑΥΡΙΔΗ καὶ Σία, ὁδὸς Αἰόλου 185, κάτω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο.

Τὰ ὑποδήματα τοῦ κ. Ἀλκ. Σταυρίδη εἶναι τὰ καλύτερα τῆς Ἀθήνας καὶ μὴ σᾶς ξεγελοῦν οἱ μεγάλες ρεκλάμες καὶ οἱ μεγάλες τιμές. Πουλᾶει ἔτοιμα καὶ μὲ μέτρο.